

Ziherlom. Kajti, če naj govorim povsem določno in preprosto, ceni Ziherl Tolstoja kot umetnika, ki je bil kljub vsemu vendarle koristen proletarski revoluciji, in skuša ta svoj okus podtakniti Leninu, ki je Tolstoja cenil kot umetnika in kot mogočen izraz in odraz ruske pred-revolucijske družbene stvarnosti.

HALUCINACIJA ČLOVEKA, KI JE ZGUBIL ROKE POD BOMBARDIRANIM MOSTOM

Iz ciklusa Atomski vek

Matej Bor

O moje roké, ve moje roké,
kam bežite?
In jaz ležim tu
in obenem bežim
pred vami in za vami,
da vas ulovim.
Samo — kako naj vas zgrabim,
ko nimam več rok?
Bežim. Bežim.
Kam?
Stran od teh rok,
da jih pozabim.

Pozabim.

In vendar, s čim naj ji sežem v lasé
moji mali?
S čim naj jo primem za nosek,
s čim
gnetem ilovico ali vosek,
da ji pajaca naredim
ki bo lep in nov?
S čim naj ploskam nepozabni predstavi
pod hohotajočimi se oboki teh mostov,
ki se je končala s tem,
da so moje roké
zbežale odtod?

In kdo,
kdo bo ploskal Atomskemu Veku?
Zveri s svojimi šapami?
Saj mi, še podobni človeku,
čeprav zmečkani v eno s svojimi capami,
nimamo rok.
Naše roke so zbežale.
Daleč daleč. V veselje,
da bodo ploskale tam
kaki zvezdi, kjer jim je bolje
kot nam.

Vendar
saj vi še imate roke,
le jaz jih nimam.
S čim naj primem za besedo njega,
ki mi je snoči rekel, da mi gre delo od rok?

REKONVALESCENTI IN ZDRAVI LJUDJE

Marjan Rožanc

(Konec)

5

Po obedu se je spravil na posteljo. Seveda, vrata v bolniško sobo je pustil za seboj odprta, da ga je bilo videti že iz hodnika. Tako ga ni bilo mogoče zgrešiti.

Vida je prišla, še preden se je dobro odpočil. Obstala je na pragu in ni vedela, ali naj vstopi ali ne.

»Tu si torej,« je rekla.

Pokazati pa je morala še kaj več zanimanja zanj. Tako se je sklonila skozi vrata, da je videla po vseh kotih, nato pa se je previdno sprehodila ob posteljah. Ogledala si je malone vse podrobnosti, vendar samo od daleč. Končno si ni mogla kaj, da ne bi skomignila z rameni in se mu še trpko nasmehnila, kakor da se mu je za vse to dolžna opravičiti. Toda v svojem tričetrinskem plašču in s torbico čez roko že po svoji zunanosti ni sodila semkaj. Čez nekaj časa se je zgrozila:

»Pa ne, da bi ostala kar tu. Resno mislim. Zaudarja po vsem mogočem.«